

Arrest

nr. 146 506 van 27 mei 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 16 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DECROOCK loco advocaat S. MICHOLT en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Tibetaanse origine, afkomstig uit het dorp Kiwa, Dzogang district gelegen in de prefectuur Chamdo van de Tibetaanse Autonome Regio. Bij uw vertrek uit Tibet bezat u de Chinese nationaliteit. U en uw familie leefden steeds als landbouwers in Tibet. U bent nooit naar school gegaan in Tibet. In het jaar 1992 besloot u samen met een vriendin naar Lhasa te gaan. U wilde ontsnappen aan een gearrangeerd huwelijk zoals de traditie het voorschrijft in uw dorp. Bovendien was u bang na uw huwelijk door de Chinese overheid gedwongen te worden tot sterilisatie eenmaal u twee kinderen op de wereld zette. Voorts rezen er in uw dorp problemen met de Chinese overheid rond de heropbouw van het Tibetaanse klooster. Chinese functionarissen verhinderden de reconstructie ervan en verboden de lokale inwoners hun religie te beleven. Uw vader werd als timmerman verantwoordelijk gehouden voor de heropbouw en werd daarom mishandeld door de Chinese overheid. U besloot om

deze redenen naar India te gaan om er te studeren. Na uw aankomst, liep u ongeveer drie maanden school in Biri tot u ziek werd. U stopte met school en ging werken als naaister in een fabriek te Dehradun, waar u woonde tot 1995. Bij een politiecontrole werd u samen met andere Tibetaanse fabrieksarbeiders in een vrachtwagen geladen door de politie. Aan de grens met Nepal dreigde de Indiase politie u te deporteren naar Nepal. Het bleef bij een dreigement. U reisde daarop naar Dharamsala, waar u als straatverkoopster ging werken. U verkocht bereide gerechten. U kreeg hierbij problemen met de lokale politie die controle uitoefende op het straatventen. In 1996 huwde u traditioneel met de Tibetaanse man S. G.. Uw zoon werd datzelfde jaar geboren. U kreeg later nog een dochter. Uw beide kinderen en echtgenoot verblijven heden nog in India. Er werd u een verblijfsvergunning onder de vorm van een Registration Certificate (RC) afgeleverd door de Indiase overheid. Omdat u de problemen met de lokale politie moe was, u problemen kende met de vernieuwing van uw RC en u hoopte een betere toekomst te kunnen bieden aan uw kinderen, verliet u uiteindelijk India op 23 september 2013. In het bezit van een frauduleus verkregen paspoort onder een andere identiteit reisde u per vliegtuig van Delhi via een tussenstop in een islamitisch land waarvan de naam u onbekend is naar een tweede voor u onbekend islamitisch land. U reisde van daar per trein verder naar België. U vroeg hier asiel aan op 25 september 2013.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een kopie van uw registratie in het opvangcentrum of nelenkhang voor Tibetaanse nieuwkomers in Nepal, een attest van het Reception Centre in Dharamsala, een kopie van uw Chinese hukou (vestigingsboekje), een schoolattest van Suja, uw green book, de Indiase geboorteakte van uw kinderen, een kopie van een foto van u genomen in Lhasa, een foto van u en uw gezin genomen in India, een brief van het Kailash Hotel and Restaurant, een attest van het Tibetaanse Department of Security aangaande uw echtgenoot, de Gu-chu-sum lidkaart van uw echtgenoot en enkele briefomslagen neer.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiäre Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten, zijnde uw hukou, uw green book, uw registratie in het opvangcentrum of nelenkhang te Nepal en het attest van het Reception Centre in Dharamsala, kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: J. T. (alias J. C., uw Chinese naam), geboren op 04.11.1970 te Dzogang in Chamdo, VRC. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (gehoorverslag CGVS van 5 maart 2014, p.10 en gehoorverslag van 3 november 2014, pp.2-12) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 1992 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw huwelijk met een Tibetaanse ex-politieke gevangene uit de VRC, uw jarenlange verblijf in India en uw scholing in Suja te India een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast. Na uw vlucht uit de VRC in 1992 heeft u van augustus 1992 tot 23 september 2013 in India verbleven. U liep drie maanden school in de Soga-school ("Sherab Gatsel Lobling School") om er Engels en Tibetaans te studeren. Nadien verbleef u een tweetal jaren in Dehradun, India, waar u als naaister in een fabriek werkte. Sedert ongeveer 1995 tot uw vertrek uit India woonde u steeds in Dharamsala, waar u huwde met S. en u drie kinderen kreeg van wie één kindje overleed in het hospitaal aan een hartafwijking. In Dharamsala werkte u hoofdzakelijk als staatventer van Tibetaanse gerechten. Uw echtgenoot werkt er als onderwijzer. Ook uw beide kinderen verblijven nog in India.

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het

beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie dat aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC. U verklaarde dat de Indiase overheid u een RC uitreikte tijdens uw verblijf in Dharamsala. U zou uw RC wel valselijk hebben verkregen. De smokkelaar die uw vertrek uit India naar Europa regelde, nam volgens uw verklaringen uw RC af bij uw uitreis (zie gehoorverslag 05/03/14, p.7 en 03/11/14, p.5). U kon derhalve uw RC niet voorleggen. Dat u nooit enige inspanningen leverde om uw RC terug te vragen aan uw smokkelaar zoals u stelde tijdens uw gehoor op het CGVS, en u evenmin een kopie van uw RC kon neerleggen, is zeer merkwaardig te noemen gezien dit een persoonlijk identiteitsdocument betreft van het land waar u werd opgevangen na uw vlucht uit Tibet en waar uw gezin, uw kinderen en echtgenoot, nog steeds verblijven. Aan uw verklaring dat u niet meer over de RC beschikt kan maar weinig geloof worden gehecht. Uw verklaring dat u niet naar India kan terugkeren omdat u geen RC meer hebt (zie gehoorverslag CGVS 03/11/14, p.13), is ook niet in overeenstemming met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en waar hierboven reeds naar verwezen werd. Hieruit blijkt immers dat Tibetanen bij terugkeer naar India hun eerder verworven verblijfsrecht opnieuw kunnen opeisen. Uw verdere verklaring dat uw RC valselijk verkregen werd, kon u op geen enkele wijze staven en blijft slechts een boude bewering van uwentwege. U stelde enkel dat de tussenpersoon die voor u een RC regelde bij de Indiase overheid, beweerde dat uw naam niet in het bestand van de Indiërs voorkomt. U legde uw RC noch een kopie ervan neer op het CGVS, aldus kon het CGVS uw RC niet verifiëren. U gaf evenwel toe dat uw RC werd uitgereikt op uw naam. U vertelde dat de hernieuwing van uw RC op het politiekantoor enkel kon doorgaan in het bijzijn van eerder genoemde tussenpersoon. Indien er enig geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen hieromtrent, is het zeer bedenkelijk dat u nooit getracht hebt deze volgens u valselijk verkregen RC te regulariseren volgens de instructies van de Indiase overheid aangaande de verblijfssituatie van Tibetanen in India. Immers voerde de Indiase overheid sedert 2002 diverse regularisatiecampagnes uit om ook het verblijf van "long term stay Tibetans" zoals u correct te registreren om een einde te maken aan alle mistoestanden, zoals blijkt uit informatie toegevoegd in bijlage. De periodieke hernieuwing van RC's in India verloopt volgens dezelfde informatie beschikbaar op het CGVS eveneens vlot. Rekening houdend met bovenstaande vaststellingen, kan er dan ook weinig geloof worden gehecht aan uw voorgehouden moeilijkheden met uw RC in India.

Betreffende de overige feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat u als straatverkoopster in aanvaring kwam met de lokale politie die een drietal keren uw goederen in beslag nam (zie gehoorverslag CGVS 05/03/14, p.10). U heeft echter nergens in uw vluchtmotieven aannemelijk gemaakt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U toonde niet aan dat de problemen met de politie het loutere onderzoeksniveau naar de controle op illegale straatverkoop zou overstijgen. Dat u evenmin genoeg geld bezat in India om een restaurant te kunnen openen zoals u verklaarde, wijst eerder op het feit dat u (ook) om economische motieven India hebt verlaten. U wilde ook uw kinderen een betere toekomst bieden. Deze motieven vormen evenmin enig uitstaans met de criteria bepaald in het Vluchtelingenverdrag. U maakte geen gewag van andere redenen waarom u besloot India te verlaten (zie gehoorverslag 05/03/14 en 03/11/14, p.12).

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indiase autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het

laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indiase autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikte in India en in het bezit was gesteld van een dergelijke IC (zie gehoorverslag 05/03/14, p.7 en 03/11/14, p.5). U voegde er evenwel aan toe dat uw IC reeds vervallen was en u een nieuwe IC aanvraag. U zou echter niet met dit document, maar met een frauduleus verkregen paspoort India hebben verlaten.

Opvallend is dat u allerm minst eenduidige verklaringen aflegde over de redenen waarom u niet tijdig uw vernieuwde IC bekwam om India uit te kunnen reizen. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u uit uw telefonisch contact met het kantoor dat IC's uitreikt in India vernam dat u te laat was en het niet meer mogelijk was een vernieuwing te bekomen (zie gehoorverslag CGVS 05/03/14, p.7). Even later in het gehoor stelde u dat uw aanvraag tot een vernieuwing positief werd afgerond en uw vernieuwde IC klaar lag op het kantoor in India. Omdat u het persoonlijk dient af te halen en u inmiddels met een paspoort naar België was gereisd, verkeert u niet in de mogelijkheid uw nieuwe IC op te halen. Hoewel u zich zowel tot de Indiase ambassade in Brussel wendde als tot het Tibetaanse kantoor in Brussel, hebt u nog steeds uw vernieuwde IC niet. U slaagde er echter niet in bovenstaande verklaringen aan te tonen. U legde geen documenten dienaangaande neer op het CGVS om dit te kunnen nagaan. U had geen bewijs van uw contacten met de Indiase ambassade noch met het Tibetaanse kantoor. U legde het door u gebruikte paspoort noch een kopie ervan neer op het CGVS.

Op heden beschikt een heel grote groep van Tibetanen in India over een IC, waarin een Nori-stempel werd aangebracht wat hen toelaat op legale wijze te reizen. Zij kunnen probleemloos terugreizen naar India en hun verblijfsrecht opnieuw opnemen. Sinds 2007 werden al meer dan 30.000 nieuwe IC's uitgereikt en gemiddeld worden 5000 IC's per jaar afgeleverd. In het licht van bovenstaande vaststellingen zijn uw verklaringen met betrekking tot de omstandigheden van uw reis en de door u aangebrachte reisdocumenten dan ook niet aannemelijk en tracht u de asielinstanties te verhinderen een reëel zicht te krijgen op uw werkelijke situatie. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Verder wordt vastgesteld dat uw verklaringen als zou u met een smokkelaar die u voorzag van een vals paspoort gereisd hebben niet aannemelijk zijn. U was immers onwetend over de gegevens in dit paspoort. U wist alleen te vertellen dat uw naam op het paspoort "Mina" was en dat uw foto erin stond. De nationaliteit op het paspoort was u onbekend, evenals het soort visum (zie gehoor CGVS 03/11/14, p.6, 5/03/2014 p. 9). Als verklaring voor uw gebrekkige kennis zegt u dat uw smokkelaar zelf het paspoort bijhield en het u pas gaf bij de grenscontrole. Gezien (op de luchthaven van India) en bij binnenkomst van de Schengenzone de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen is het niet geloofwaardig dat de smokkelaar het risico zou nemen u geen aanwijzingen of informatie te geven over wat er diende te gebeuren in geval van een grenscontrole en over de eventuele voor u voorziene reisdocumenten. Het risico voor zowel u als de smokkelaar op ontmaskering is dan ook zeer reëel en het is volstrekt onaannemelijk dat u door de smokkelaar niet nauwgezet werd geïnformeerd over de details van deze reis. In elk geval legde u geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde reisweg. U gaf evenmin een volledige weergave van de door u afgelegde reisweg en beweerde ook hierover onwetend te zijn (zie gehoor CGVS 05/03/14, p.9). Na vertrek van de luchthaven in Delhi hebt u er geen idee van via welke route u uiteindelijk per trein in België arriveerde. U passeerde twee islamitische staten, maar weet niet welke landen dit waren, wat niet geloofwaardig is.

Gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop u gereisd hebt, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikte bij uw vertrek uit India en nog beschikt, en u dus de mogelijkheid bezit om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Daarenboven zijn de door u neergelegde documenten niet van die aard dat zij de beoordeling van uw asielaanvraag door het CGVS in positieve zin kunnen ombuigen. Uw registratie in het opvangcentrum in Nepal, het attest van het Reception Centre in Dharamsala, een kopie van uw Chinese hukou

(vestigingsboekje), een foto van u in Lhasa, uw schoolattest, een brief van het Kailash Hotel and Restaurant en uw green book bevestigen uw identiteit, uw rechtstreekse afkomst uit de Volksrepubliek China alsook uw verblijf in India, dewelke heden niet ter discussie worden gebracht door het CGVS. De geboorteaktes van uw kinderen, een foto van u en uw gezin genomen in India en een attest van het Tibetaanse Department of Security aangaande uw echtgenoot tonen uw gezinssituatie aan. Dit wordt evenmin in twijfel getrokken door het CGVS. Geen van de documenten vormen echter een bewijs dat u als Tibetaanse geen bescherming kon genieten in India.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, en van de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van artikel 3 EVRM, van het non-refoulementbeginsel, van artikel 33 (1) van de Vluchtelingenconventie en van artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing van 10 december 1984. In een derde middel voert verzoekster een schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. In een vierde middel voert verzoekster een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van richtlijn 2004/83/EG, van de motiveringsplicht alsook van artikel 3 EVRM. In een vijfde middel voert verzoekster een schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van het gelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel, van artikel 6 EVRM en de redelijke termijn en van de materiële motiveringsverplichting.

Verzoekster verzoekt de Raad een prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie teneinde dat Hof te vragen wat precies verstaan wordt onder de term 'voldoende bescherming' zoals gestipuleerd in artikel 26 van richtlijn 2005/85/EG.

Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een bundel met 35 stukken.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de

devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Betreffende de toepassing van het 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens haar land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien het land waar zij de laatste jaren voor haar vertrek verbleef, India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In haar verzoekschrift betwist verzoekster dat India voor haar een 'eerste land van asiel' is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoekster mogelijks ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat zij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2.1. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel.

Uit de documenten die door verzoekster in de loop van haar asielprocedure werden neergelegd blijkt dat zij in India in het bezit was van een periodiek verlengbare verblijfsvergunning. Verzoekster verklaarde India te hebben verlaten met gebruik van een vals paspoort. Op basis van dit illegale vertrek betwist verzoekster de stelling dat zij opnieuw toegang zou kunnen verwerven tot India, gezien zij daartoe niet over de nodige documenten beschikt, meer bepaald beschikt zij niet over het reisdocument *Identity Card* (IC) met een *No Objection to Return* (NORI) -stempel.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan de aanvullende nota van verweerder blijkt dat een eventueel verlies van een IC, dan wel een illegale uitreis zonder IC, geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India. Zo wordt op p. 36 van het IC zelf verduidelijkt dat personen die niet langer over hun IC beschikken een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die deze verloren zijn. Of de persoon in kwestie al dan niet met zijn IC, dan wel illegaal zou hebben gereisd, neemt de Indiase ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis naar India. Aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC, zoals *in casu* door verzoekster wordt beweerd, raden de Indiase autoriteiten aan om de nodige reisdocumenten aan te vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 11 maart 2014, p. 21-22). In haar verzoekschrift slaagt verzoekster er niet in om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor haar onmogelijk is om de nodige documenten (IC met terugkeervisum) te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten. Zij levert weliswaar kritiek op de informatie van de commissaris-generaal, doch laat anderzijds zelf na met enig objectief stuk aan te tonen dat het bekomen van een geldig reisdocument voor haar onmogelijk zou zijn, te meer daar uit de door haar neergelegde documenten en afgelegde verklaringen onmiskenbaar is gebleken dat zij over een verblijfsrecht in India beschikte gelet op het feit dat zij in het bezit was van een *Registration Card* (RC) en in het verleden reeds in het bezit gesteld was van een reisdocument (IC). Waar verzoekster erop wijst dat de informatie van de commissaris-generaal zelf aangeeft dat er "*geen garantie*" is dat Tibetanen die zich zonder IC en NORI-stempel in het buitenland bevinden zullen kunnen terugkeren, stelt de Raad vast dat uit de informatie die verweerder bij zijn aanvullende nota voegt duidelijk blijkt dat deze stelling slechts opgaat voor personen die zich bewust onttrekken aan de administratieve verplichting om, alvorens op het vliegtuig naar India te stappen, hun papieren in orde te brengen bij het Indiase consulaat. Dezelfde informatie vermeldt nog dat het aanvragen van een terugkeervisum een administratieve formaliteit betreft die geen problemen oplevert (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, 18 juni 2014).

Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoeksters bewering illegaal te hebben gereisd met een vals paspoort, merkt de Raad op dat verzoekster in elk geval over de mogelijkheid beschikt om opnieuw

toegang te verkrijgen tot India, indien zij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat.

2.3.2.2. Inzake de 'reële bescherming' van het eerste land van asiel.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat Tibetanen in India over een verblijfsrecht beschikken (RC) dat periodiek verlengbaar is, waardoor India als 'eerste land van asiel' kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. In haar verzoekschrift betoogt verzoekster dat India geen lid is van de Vluchtelingenconventie en dat het verblijfsrecht van Tibetanen aldaar slechts periodiek is, zonder dat er enige wettelijke garantie bestaat op verlenging. Verzoekster meent daarom dat het statuut van Tibetanen slechts een *"informeel statuut"* betreft dat niet aan de voorwaarden voldoet van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt echter dat de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen in India een formaliteit betreft die *"gemakkelijk"* verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt vlot, terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en *"dat alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap in en rond Dharamsala inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politiecommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt (...)* Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden". Bovendien kan *"wie nalaat zijn RC tijdig te laten vernieuwen mogelijk officiële waarschuwingen en boetes"* krijgen maar ook *"De CTA voorziet in ieder geval bijstand voor alle Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun registratie of "RC renewal"*. Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (vb. in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA stevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt. Aldus is er geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Verzoeksters verklaring dat zij niet naar India kan terugkeren omdat zij geen RC meer heeft, is ook niet in overeenstemming met de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Hieruit blijkt immers dat Tibetanen bij terugkeer naar India hun eerder verworven verblijfsrecht opnieuw kunnen opeisen. Verzoeksters verdere verklaring dat haar RC valselijk verkregen werd, is een blote bewering die zij op geen enkele wijze kan staven. Wat betreft het voorkomen van eventuele foute data zoals foute geboorteplaatsen op het RC vermeldt de informatie dat deze fouten kunnen worden rechtgezet zowel in India zelf als in de Indiase consulaire posten (COI Focus, *China-India, De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 18 juni 2014). Verzoekster slaagt er in haar verzoekschrift niet in om met enig stuk aan te tonen dat personen in haar situatie, zijnde Tibetanen die bij het verlaten van India in het bezit waren van een geldige verblijfsvergunning, een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht. Hoewel niet van onbepaalde duur, betreft het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen biedt een verblijfsrecht dat vrij en zonder enige voorwaarde verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft verzoeksters opmerking dat India de Tibetanen niet de vluchtelingenstatus kan aanbieden, gezien het land de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker *"anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement"*. Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die dat land aan Tibetanen biedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de *'Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees'* te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als 'gebruikelijk internationaal rechtsprincipe'. Door het principe te

beschermen via het 'Recht op Leven', opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (*ibid.*, p. 18-19). In haar verzoekschrift slaagt verzoekster er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan door India effectief werd gerepatrieerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land. Het krantenartikel (stuk 26) dat verzoekster bij haar verzoekschrift voegt doet aan het bovenstaande geen afbreuk. Uit het krantenartikel blijkt immers dat de betrokkene administratiefrechtelijk in de fout was gegaan doordat hij had nagelaten zijn RC te laten verlengen. Hij werd hiervoor veroordeeld tot een gevangenisstraf en deportatie en zou tegen dit laatste luik een beroep hebben ingediend. Hieruit blijkt geenszins dat de Indiase autoriteiten zouden zijn overgegaan tot effectieve deportatie.

Uit dit alles blijkt dat verzoekster, bij terugkeer naar India, over een wettelijke en in de praktijk duurzame verblijfsstatus kan beschikken indien zij daartoe de administratieve stappen vervult, en dat zij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulement-beginsel kan rekenen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoekster biedt aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. De vraag van verzoekster om dienaangaande een prejudiciële vraag te richten aan het EHJ is overbodig, gezien uit de feiten van de zaak en het actuele verblijfsrechtelijke stelsel in India afdoende blijkt dat aan de voorwaarden vervat in de artikelen 26 en 27 van richtlijn 2005/85/EG is voldaan. Hoe verzoeksters verwijzing naar de vragen om uitleg die door het EHRM aan de Zwitserse autoriteiten werden gesteld in een aantal individuele gevallen *in casu* dienstig zou kunnen zijn of afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde, concrete vaststellingen, kan, te meer daar de betrokkenen niet beschikten of konden beschikken over een geldige IC en zich bijgevolg niet in een vergelijkbare situatie als deze van verzoekster bevonden, niet worden ingezien. Hoe dan ook heeft het Hof in deze nog geen uitspraak gedaan zodat er uit de door het Hof gestelde vragen geen voorbarige conclusies kunnen worden getrokken.

2.3.3. Betreffende verzoeksters vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade ten aanzien van haar eerste land van asiel, India.

Verzoekster verklaarde bij de commissaris-generaal dat zij India verlaten heeft omdat zij problemen had met de verlenging van haar RC. Hiervoor kan worden verwezen naar wat dienaangaande supra reeds werd uiteen gezet. Verzoekster verklaarde voorts dat zij als straatverkoopster in aanvaring kwam met de lokale politie die een drietal keren haar goederen in beslag nam. Terecht stelde de bestreden beslissing dienaangaande dat verzoekster nergens in haar vluchtmotieven aannemelijk heeft gemaakt dat haar vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Zij toonde immers niet aan dat de problemen met de politie het loutere onderzoeksniveau naar de controle op illegale straatverkoop zou overstijgen. Waar verzoekster ten slotte stelt dat zij haar kinderen een betere toekomst wilde bieden dient te worden opgemerkt dat deze motieven evenmin enig verband houden met de criteria bepaald in het Vluchtelingenverdrag.

Wat betreft verzoeksters stelling dat de Tibetanen geen rechten hebben in India, blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier daartegen dat "*Tibetanen in India onweerlegbaar kunnen genieten van de mogelijkheden er legaal te verblijven en er een waardig leven op te bouwen*" en dat Tibetanen er "*vrij toegang hebben tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen en private arbeidsmarkt)*", terwijl er "*geen informatie bekend is dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot de politie of het gerecht*" (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 18 juni 2014). In haar verzoekschrift brengt verzoekster geen objectieve argumenten aan die vermogen afbreuk te doen aan deze vaststellingen. Verzoekster stelt weliswaar dat Tibetanen in India het slachtoffer zijn van "*alomtegenwoordige discriminatie*", doch de stukken die verzoekster daartoe bij haar verzoekschrift voegt, kunnen geenszins overtuigen. Het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indiase staatsburgers (zoals bijv. de onmogelijkheid voor buitenlanders tot het verkrijgen van een overheidsfunctie) maakt immers geen 'vervolging' uit in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft discriminatoire gevoelens jegens de Tibetanen bij andere Indiase bevolkingsgroepen blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal dat er geen informatie bekend is die aangeeft dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot politie en gerecht (*ibid.* p. 26), waardoor vaststaat dat Tibetanen voor eventuele daden van discriminatie kunnen rekenen op de bescherming van de Indiase overheden. Wat betreft het probleem van verkrachtingen en de gebrekkige positie van de vrouw in India tenslotte, kan worden vastgesteld dat, indien er zich op dat vlak

inderdaad ernstige problemen stellen hieruit niet kan worden besloten dat iedere vrouw in India een potentieel slachtoffer van verkrachting is, nog daargelaten de vaststelling dat verzoekster hiervan geen melding van maakte bij de aanvang van haar asielprocedure (vragenlijst CGVS, vraag 5). Voorts blijkt uit geen enkel stuk dat de partijen bijbrengen dat Tibetaanse vrouwen door Indiase mannen als groep zouden worden geïsoleerd. Verzoeksters algemene verwijzing naar de '*precaire positie van vrouwen in India*' ten slotte alsook alle door haar aangebrachte stukken en beweringen volstaan niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.3.4. Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat zij bij terugkeer naar haar eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat zij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.3.5. Verzoekster vraagt *in fine* van haar verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER